

TUHAF SOKAK

Doktor Sphinx'in Gizemi

MARGARET RYAN

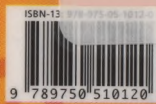
TUHAF SOKAK

Tuhaf Sokak'ta yaşayanlar
ne kadar tuhaf olabilir ki?

36 numaradaki insan boyu otların
gerisinde ne saklanıyor?
Korku tüneline hatırlatan tuhaf
hışırtılar nereden geliyor?
Bu kadar çok örümcek ağı buraya
nasıl gelmiş? Üzerinde tuhaf resimler
olan taş kutu neyin nesisi? Yoksa
bitkilerin altında, gözden ırak,
pusuya yatmış
korkunç şeyler mi var?

Tuhaf Sokak'ta gazete
dağıtıcısı olarak işe
başlayan Jonny'nin
şaşırtıcı ve kışkırtıcı
maceralarıyla
eğlenceye doymaya
hazır olun!

MARGARET RYAN İskoçya'da doğdu. Glasgow Üniversitesi'ni bitirdikten sonra uzun yıllar ilkokul öğretmenliği yaptı. Halen İskoçya'nın doğu kıyısında bulunan St. Andrews kasabasında yaşıyor ve çocuklar için kitaplar yazıyor.

Weird Street. The Riddle of Dr. Sphinx

Metin © 2009 Margaret Ryan

Resimler © 2009 Kate Pankhurst

Bu kitabın yayın hakları A&C Black Publishers Limited'dan alınmıştır.

İletişim Yayınları 1719 • Çocuk Kitapları Dizisi 94

ISBN-13: 978-975-05-1012-0

© 2012 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2012, İstanbul

EDITÖR Bahar Siber

KAPAK Suat Aysu

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Bahri Özcan

BASKI ve CILT Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11

Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 03 21

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak İletişim Han No. 7 Cağaloğlu 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

TUHF SOKAK

MARGARET RYAN

Doktor Sphinx'in Gizemi

*Weird Street
The Riddle of Dr. Sphinx*

RESIMLEYEN *Kate Pankhurst*

ÇEVIREN *Mercan Yurdakuler Uluengin*

WILLIAM LITTLE

*Andrew ve Elspeth Nine'ye,
sevgiyle*

SPRINKLE IN
GARDEN

THE
LITTLE OAK
BOOKS

Copyright © 1964
by William Little

Published by Little, Brown and Company
New York, N.Y.

Sorun: Eski bisikletim. Artık bana küçük geliyor, ama babam bacağını kırdığı için çalışmıyor. O yüzden de yenisini alamıyoruz.

Parlak fikir: Bisiklet almak için para biriktirmek lazım. Mahalle bakkalı Bay Maini'ye gazete dağıtabilir miyim diye sor.

İkilem: Gazete dağıtılacak bir bölge var, ancak Tuhaf Sokak'ı da içine alıyor ve orada oturanlar biraz tuhaf.

Kahraman: Tabii ki ben. Jonny Smith. Korktuğum yok – alt tarafı gazete dağıtacağım. Hem Tuhaf Sokak sakinleri ne kadar tuhaf olabilir ki?

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY
540 EAST 57TH STREET
CHICAGO, ILL. 60637
TEL: 773-936-3700
WWW.CHICAGO.EDU

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY
540 EAST 57TH STREET
CHICAGO, ILL. 60637
TEL: 773-936-3700
WWW.CHICAGO.EDU

Birinci Bölüm

Pazartesi sabahı, dağıtılacak gazeteleri almak için bisikletimle Bay Maini'nin dükkânına gidiyordum. Oraya zamanında yetişmek için çok erken kalkmam gerekiyor; bu da bana bayağı zor geliyor. Neyse ki Bay Maini her zaman neşeli ve güler yüzlü.

Ama bugün öyle değildi.

“Hah, nihayet geldin Jonny,” dedi. “Ne yazık ki seninle ilgili bir şikâyet geldi.”

Şikâyet mi? Kara kara düşündüm. Ne yapmış olabilirdim ki?

“Şey, Tuhaf Sokak’taki kapı numaraları biraz tuhaf,” dedim. “Birisine yanlış gazete mi vermişim?”

“Hayır,” dedi Bay Maini. “Ama evine değil, bahçesine bıraktığın için her sabah gazetesini arayıp taramak zorunda kalan biri var.”

“Haa,” dedim. “36 numaradaki arkeolog Dr. Sphinx herhalde.”

Bay Maini başını salladı. “Hava güzelken önemsemiyor da, yağmurlu havalarda gazetesini sırlıslam oluyormuş.”

“Özür dilerim,” dedim. “Bunu düşünmemiştim. Ama merak etmeyin, bugün sokak kapısına kadar götürürüm... Tabii kapıyı bulabilirsem,” diye ekledim sessizce.

Bay Maini bana koca turuncu çantayı uzattı ve “İyi,” diyerek gülümsedi.

Ama iyi değildi.

Gerçek şu ki, o güne kadar Dr. Sphinx'in evini görmüşlüğüm yoktu. Yanına bile yaklaşmamıştım. Gıcırtilı bahçe kapısını açar açmaz titremeye başlıyordum. Bahçesindeki otlar öyle bir kontrolden çıkmıştı ki, bahçeye değil, ormana girer gibi oluyordunuz. Upuzun otlar kulaklarıma sürünüyor, dikenli bitkiler giysilerime takılıyordu. Ortalıkta devasa örümcekler geziyor; ördükleri ağlar yüzüme, saçıma takılıyordu. Onları hemen silkeliyordum, ama yine de ensemden aşağı milyonlarca örümcek yavrusu hücum ediyormuş gibi hissediyordum.

Sonra bir de tuhaf hışırtılar vardı. Bitkilerin altında, gözden ırak, pusuya yatmış korkunç şeyler olduğunu düşündüren sesler... O yüzden gazeteyi eve doğru fırlatıp tabanları yağlıyordum.

Ama Dr. Sphinx şikâyet ettiğine göre artık böyle yapamazdım. Şimdi o gıcırtilı bahçe kapısını açıp, omzuma kadar gelen otların arasından geçmeye mecburdum. O tuhaf hışırtıları ve örümcek ağlarını yok

saymaya çalışmalıydım. Artık 36 numaranın sokak kapısını bulup gazeteyi bırakmak ve bir şekilde oradan sağ kurtulmak zorundaydım...

Turuncu çantayı omzuma asıp bisikletime atladığım gibi Tuhaf Sokak'a yollandım. 13 numarada durup Şaşı Kaptan'ın gazetesini bıraktım. Tek kulaklı kedisi Yaralı Jack kapının önünde oturuyordu, ama koca korsan ortada yoktu.

34,5 numaraya gelmeden birkaç gazete daha dağıttım. Burada mucit Bay Tipp'le robotları oturuyordu. Tepenin içine inşa edilmiş olan bu evin şatodan sökölme meşe bir kapısı vardı. Evin posta kutusu olmadığı için gazeteyi basamaklardaki eski süt güğümüne bırakıyordum hep. Bugün Bay Tipp'i de, robotlarını da göremedim. Ama evin içinden boğuk bir patlama sesinin geldiğini duydum.

"Bay Tipp yine bir şeyler icat etmekle meşgul," diyerek gülümsedim.

Derken gülümsemem yüzümde donakaldı. Sıradaki ev 36 numaraydı. Bay Sphinx'in evi. O güne kadar göremediğim ev. Cesaretimi toplayıp bahçe kapısını açtım. Gözümün önünde, omzuma kadar gelen otlar rüzgârda salınıyordu. Ve hışırtılar duyuluyordu. Otları yarararak ilerlemeye başladım. Hışırtılar giderek yaklaştı... yaklaştı.

Birden beni izleyen gözler olduğunu fark ettim. Ve beni dinleyen kulaklar. Ve bana titretilen bıyıklar.

Aniden etrafımı kediler sarmıştı. Renk renk kediler... Kimi koyu renkli, kimi açık; kimi benekli, kimi çizgili. Boyları da çeşit çeşitti. Bir tanesininse ucunda ufacık bir tekerleği olan, takma bir bacağı vardı. İsmi İnka idi. Onunla daha önce karşılaşmıştım. Trafik kazasında kaybettiği bacağının yerine Bay Tipp'in ona bacak yaptığını da biliyordum. Kedilerin bir ortak noktası vardı ki, o da hepsinin gözlerini bile kırpmadan bana bakmasıydı. Kocaman, turuncu olan

hariç. O sırtını kabartıp bana kötü kötü
TISSSSladı.

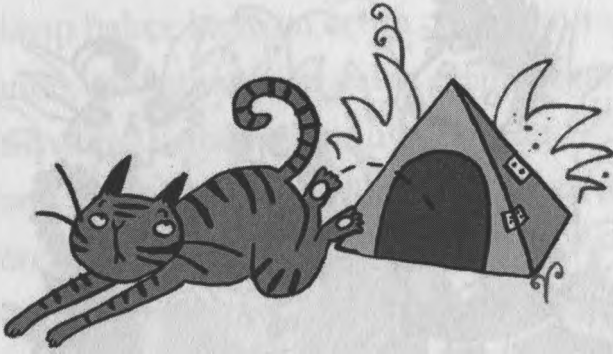

Ben de ona tısladım. “Benim de Noggin
diye bir kedim var. Senden korkmuyorum,”
dedim. Sesimin hissettiğimden daha cesur
çıkması için dua ettim.

Sinsi sinsi peşimden gelen kedilerle
beraber ilerlemeye başladım. Derken karşıma

piramid biçimli ahşap bir kutu çıktı. İçinden de korkmuş bir kedi fırladı.

MIYAAAV!

“Özür dilerim Tiger,” diyerek nefesimi tuttum. Onunla da daha önce karşılaşmıştık. Onu çizgili kuyruğundan tanıdım.

Tiger yeşil gözleriyle bana bir an baktıktan sonra uzun otların arasında gözden kayboldu. Belki de o, evin ne tarafta olduğunu biliyordur, diye düşünerek onu takip etmeye çalıştım.

Biraz sonra otların arasındaki bir düzlüğe ulaştım. Ev gerçekten de oradaydı. Daha doğrusu ev o olmalıydı, ama bizim teraslı evimize benzemiyordu. Daha çok, büyük

bir girişi ve iki yanında uzun sütunları olan, harabeye dönmüş bir tapınağa benziyordu. Kapının zerine eski bir araba kornası akılmıştı. Kornanın üzerinde ALIN VE GIRIN yazıyordu.

“Hayatta olmaz,” diye söylenerek posta kutusunu aramaya başladım.

Ama yoktu.

“Amaaan,” diyerek omuzlarımı silktim. Tuhaf Sokak’taki evlerin birçoğunun posta kutusu yoktu. Tam gazeteyi uzun, taştan bir at yalağına benzeyen şeyin içine bırakacaktım ki, bir gong gürültüyle çaldı.

GONNNNNG!

Korkudan sıçrayıp yalağın içine düştüm. Turuncu kedi, yalağın kenarına atlayıp bana öyle bir tısladı ki, üzerime atlayacağını sandım.

“İmdat! İmdat!” diye bağırdım. Sesim uzaklarda yankılandı.

İkinci Bölüm

Ben yalaktan çıkmaya çalışırken Dr. Sphinx belirdi. Kafasında bir şapka, üzerindeyse solmuş bir gömlekle şort vardı. Turuncu kediyi kucağına alıp yere indirdi.

“Doğru eve, Diyojen,” dedi. Sonra bana baktı. “Sen gazeteci çocuksun. Sonunda evin yolunu bulduğuna sevindim. Söyle bakalım, lahitimin içinde ne arıyorsun?”

“Lahit mi?”

“Yani taş tabut,” dedi Dr. Sphinx.

İĞĞĞ!

Hızla tabuttan çıkayım derken kenarına dizlerimi sürttüm.

“Niyetim... Yani bilmiyordum ki... Yani...”

Dr. Sphinx bana tepeden baktı. “Onun

tabut olduğunu bilmiyor muydun? Demek yanındaki yazıları okuyamıyorsun...”

Yanındaki yazılar mı? Eğilip yakından baktım. Lahitin kenarında birtakım düşey işaretler vardı, ama bana daha çok ufak resimler gibi gelmişlerdi. İçlerinde galiba bir kol, birkaç da ufak kuş gözüme çarptı.

“Bu bizim okuldaki yazımızdan bayağı farklı,” dedim.

Dr. Sphinx başını salladı. “Sana açıklamak isterdim, ama kedilerin kahvaltı gongunu çaldım; onun için gidip onları beslemem gerekiyor. Yazının gizemini çözmek istersen başka zaman gel.”

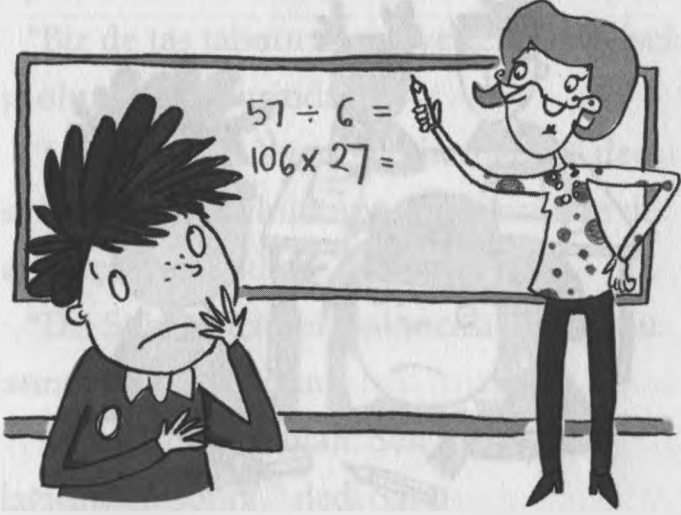
“Gelirim,” dedim. “Çok sevinirim.” Hem yazı hakkında hem de Dr. Sphinx’le acayip evi hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordum. İçeride daha da tuhaf şeyler olabilirdi...

Uzun otların arasından geri dönüp bisikletime atladım. Sonra okula doğru son sürat pedal çevirmeye başladım. Okula vardığımda, birisinin attığı soğuk patates kızartmalarını gagalayan bir kargayı saymazsak, bahçe bomboştur.

“Olamaz, yine geç kaldım,” diye homurdandım.

Aceleyle sınıfıma gittim. Bayan Dodds, beyaz tahtaya bir şeyler yazmakta olduğu halde parmaklarımın ucunda içeri girdiğimi fark etti. Hemen kaşlarını çattı. Derken

çizilen dizlerimi gördü. “Aman Tanrım, canın bayağı acımış olmalı Jonny. Bisikletten mi düştün? Onun için mi geç kaldın?”

Şimdi burada “Evet,” demek akıllıca olurdu. Ama babam bana hep doğruyu söylemek gerektiğini söyler. O yüzden doğruyu söyledim.

“Hayır. Dr. Sphinx’in tapınak harabesine benzeyen evinde birden gong çalınca, korkup yanında acayip yazılar olan taş bir tabuta düştüm. Oradan çıkarken de dizlerim sıyrıldı.”

Bütün sınıf nefesini tuttu. Arkadaşlarım Sara ile Surinder ise iç geçirerek kafalarını iki yana salladılar.

Bayan Dodds, uzun burnundan derin bir nefes bıraktı. “Jonny Smith, bir gün akıllanıp şu saçma sapan hikâyelere son verecek misin?”

Omuz silkip dizlerime baktım. Tuhaf Sokak'ta gazete dağıtmaya devam ettiğim sürece o dediği olmayacaktı herhalde.

Hiç olmazsa Sara ile Surinder bana inandılar.

Teneffüste Sara “Dr. Sphinx tüyer ürpertici birine benziyor,” dedi.

“Biz de taş tabutu görmeye seninle gelsek iyi olur,” dedi Surinder.

“Lahit demek istiyorsun herhalde,” dedi Sara. Sara biraz akıl küpüdür. Özellikle de tarihe çok meraklıdır.

“Dr. Sphinx için bir sakıncası olduğunu sanmıyorum,” dedim.

“Cumartesi o zaman. Sen gazeteleri dağıttıktan sonra,” dedi Sara.

“Yok, cumartesi günü dosdoğru eve gitmem lazım. Okullar arası futbol turnuvası finaline hazırlanmak için...”

“Ben de pazar günü teyzemi ziyaret edeceğim,” dedi Surinder.

“Haftaiçi de olmaz,” dedim. “Okuldan sonra bisiklet parası için bahçede babama yardım ediyorum. Haftaya cumartesi olur ancak.”

“Ama ona daha çok var,” dedi Sara.

“Kusura bakma,” diyerek dizlerime baktım. “Bay McGregor’ın yanına gitmeden şunları temizlesem iyi olacak.”

Bay McGregor, bizim futbol antrenörümüz. Okullar arası şampiyonayı kazanmamızı yürekten istiyor, ama son zamanlarda biraz hırçınlığı üstünde. Herhalde maç yüzünden endişeleniyor.

“Dizlerine ne yaptın, Smith?” diye hesap sordu futbol antrenmanında. “O minik bisikletten mi düştün?”

“Hayır,” diyerek başımı iki yana salladım. “Takılıp düştüm.”

“Önüne bakmayı öğren o zaman,” dedi. “Umarım koşabiliyordur, yoksa seni takımdan çıkarırım.”

Dişlerimi gıcırdatarak sahaya koştum. Dizlerim acıyordu acımasına, ama finalden önce takımdan atılmaya niyetim yoktu.

Üçüncü Bölüm

Eve varınca anneme Dr. Sphinx'i anlattım.

“Tanıştım onunla,” dedi annem. “Bizim anneler grubuna Eski Mısır hakkında konuşma yapmaya gelmişti. Çok ilginç bir adam.”

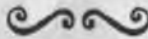

“Benden mi bahsediyorsunuz?” diye sordu babam, bahçeden koltuk değnekleriyle seke seke gelerek. Babam zabıta memuru. Ama hırsızları kovalarken bacağını kırdığı için şu aralar evde oturuyor.

“Hayır,” diyerek gülümsedim. Dr. Sphinx’i ona da anlattım.

“Demek 36 numaradaki o otların arkası öyle bir yer,” dedi. “Bu arada, Jonny’yle ben çim biçme makinesini bir an önce çıkarmazsak bizim otlar da öyle olacak. Bir tane de keçi alalım bence.”

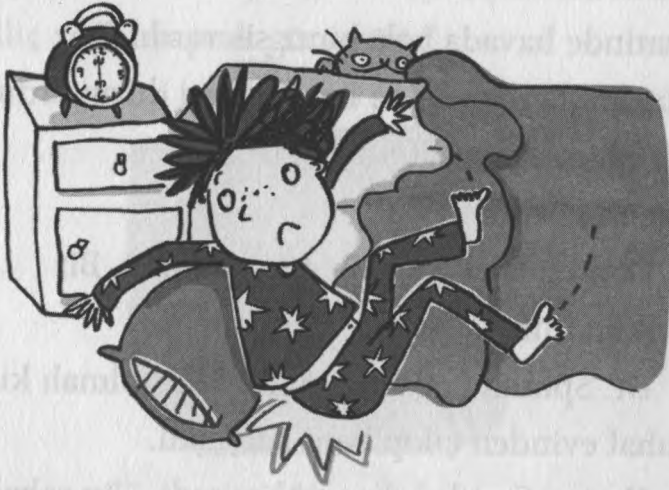
“Bir köpeğimiz, bir Japon balığımız, bir de kedimiz var. Yetmez mi sence?” diyerek iç geçirdi annem.

O gece tuhaf bir rüya gördüm. Rüyamda etrafım tıslayan turuncu kedilerle doluydu. Hızla kaçmaya çalışıyordum, ama bacaklarım öyle ağırdı ki...

Bir süre sonra kedilerden bazıları bana

yetişip ayaklarıma dolandılar. Üstlerinden atlamaya çalıştıysam da başaramadım. Onlara takılıp düştüm, düştüm, düştüm... Güm! Yataktan düşmüştüm.

Kalkıp gözlerimi ovuşturduktan sonra saate baktım. Daha erkendi ve o acayip yazı hakkında daha çok şey öğrenmek istiyordum. şimdi yola çıksam...

Bir tahıllı gevrek kaptığım gibi bisikletime atladım. Gazeteleri her zamanki gibi dağıttım, ama Dr. Sphinx'in evini sona bıraktım.

36 numaraya gelince, bisikletimi park edip gıcırdayan bahçe kapısını yavaşça açtım. Hâlâ biraz tırsıyordum, ama kendimi toplamak için derin bir nefes aldım ve uzun otların içine daldım. Sabahın o erken saatinde havada hâlâ biraz sis vardı. O yüzden her şey biraz hayaletimsi duruyordu. Nemli otlar giysilerime süründükçe ürperiyordum.

Derken bacağıma bir şey süründü. Bir çığlık attım. Neyse ki Tiger'mış.

Dr. Sphinx bağırdığımı duymuş olmalı ki, tuhaf evinden çıkıp beni karşıladı.

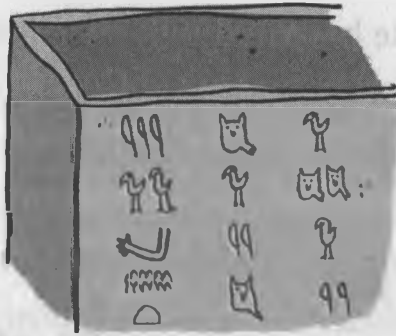
"Jonny Smith," diye gülümsedi. "Bu sabah erkencisin."

"Lahitin üzerindeki yazının gizemini çözmek istedim."

"Elbette," dedi Dr. Sphinx. "Gel benimle." Taş lahitin yanına gitti. Dr. Sphinx'in yanına çöküp, ondan o acayip işaretlerin anlamlarını dinledim.

"Bu, Eski Mısır yazısı," dedi. Eski

Mısırlılar yukarıdan aşağıya ve de resimlerle yazıyorlardı. Dikkatlice bakarsan üç kamış yaprağı, iki bıldırcın kuşu, bir kol, su, bir ağz, bir baykuş, bir piliç ve iki yaprak, bir baykuş daha, bir piliç, iki baykuş daha, bir piliç ve iki yaprak görürsün.”

“Şimdi görüyorum,” dedim heyecanla.
“Ama bunlar ne demek?”

Dr. Sphinx sırttı. “Bu lahiti yapan kişi şakacı biriymiş demek. Bu resimler, MUMYAMI İSTİYORUM anlamına geliyor.”

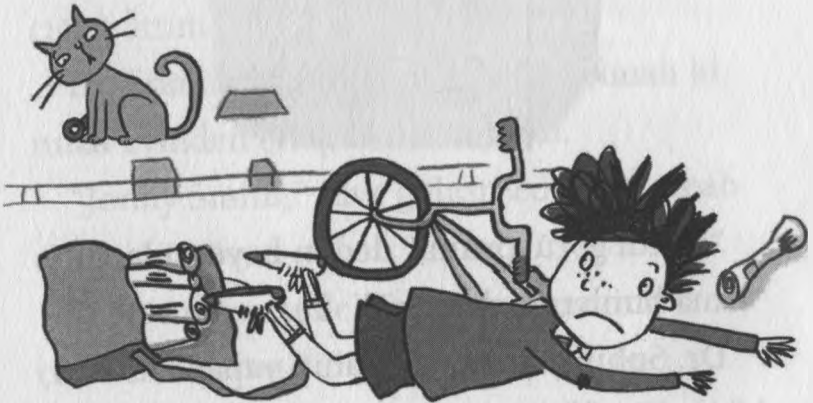
Nefesimi tuttum.

“Sen benim mummyamı gördün mü?” diye sordu Dr. Sphinx.

“Görmek isterim. Ama şimdi gitmem gerek, yoksa okula geç kalacağım. Yarın görsem olur mu?”

“Olur tabii.”

Dr. Sphinx’e teşekkür ederek bisikletime bindim. Tuhaf Sokak’tan aşağı son sürat giderken önüme bir kedi fırladı. Frene asılınca öyle hızlı durdum ki, bisikletten düştüm.

“Olamaz, dizlerim,” diye inledim. Bisikletimi de benimle beraber kaldırıma sürükledim.

Kedi güvenli bir mesafeden beni izliyordu.

“İnka!” dedim hayretle. “Senin burada ne işin var? Seni eve götüreyim.”

Onu kucağıma alıp topallaya topallaya yokuşu tırmandım. Kediye 36 numaranın uzun otlarının arasına bıraktım.

“Buradan ayrılma,” dedim. “Yoksa öteki bacağından da olursun.”

Arkasına dönüp bakmadan gözden kayboldu. Sonra bisikletimi toplayıp ağır ağır okula gittim.

Okula vardığımda bahçe bomboştı.

Sınıfa girdiğimde Bayan Dodds bana en delici bakışlarından biriyle baktı.

“Eee, bu sabahki gerçeküstü bahanen ne?” diye sordu.

“Ucunda tekerleği olan sahte bacaklı, üç ayaklı bir kedi önüme fırladığı için bisikletten düştüm,” dedim.

“Sersem çocuk,” dedi Bayan Dodds. Ama bu kadarla kurtulamadım. “Teneffüste sınıfta kal. Sana iki çift lafım olacak.”

İşin aslı, Bayan Dodds'un birkaç çift lafı vardı. "Bir daha okula geç kalırsan futbol antrenmanını unut," gibi bazı laflar...

"Ama okullar arası şampiyona finali bu cumartesi. Ben de takımdayım," dedim nefes nefese.

"Farkındayım," dedi Bayan Dodds. "Sana kalmış Jonny. Karar senin."

Dördüncü Bölüm

“Bir daha okula geç kalmamam gerek,” diye homurdandım Sara ile Surinder’a. “Geç kalırsam Bayan Dodds beni futbol antrenmanına göndermeyecek. Bay McGregor da beni öldürecek. Ama o mummyayı görmeyi gerçekten istiyordum. Hele lahitin üzerindeki espriyi duyduktan sonra...”

Sara ile Surinder birbirlerine baktılar. “Ne mummyası? Ne espriyi?”

Onlara her şeyi anlattım.

Sara düşünceliydi. “Belki yarın gazete dağıtmana yardım edebiliriz,” dedi. “Sonra da gelip mummyayı görürüz.”

“Tabii şakalı lahiti de,” dedi Surinder.

“Önümüzdeki haftanın sonuna kadar bekleyemeyiz,” dediler bir ağızdan.

“Tamam,” diyerek sırttım. “Saat yedide Bay Maini’nin dükkânında buluşalım.”

“Çok erkenmiş!” dedi Surinder.

Ama ikisi de zamanında geldiler. Esneyerek bisikletlerinin tepesinde oturuyorlardı.

“Bugün arkadaşların da gelmiş, ha Jonny?” dedi Bay Maini.

“Bana yardım etmeye geldiler,” dedim.

Bay Maini'nin uzattığı gazeteleri üç desteye ayırdım.

“Sana Şaşı Kaptan'ın gazetesini veriyorum. Hem böylece kedisi Yaralı Jack'i de görebilirsin,” dedim Sara'ya.

“Sana da Bayan King'in gazetesini veriyorum. O evde kötü bakışlı, taştan bir Viking savaşçısı göreceksin.”

“Sabırsızlanıyorum,” diyerek pedal çevirip gittiler.

“İşiniz bitince 36 numaranın önünde buluşalım,” diye seslendim arkalarından.

Ben de işe koyuldum. Çantam her zamankinden hafifti. İşimi hızlıca bitirip en son 34,5 numaradaki Bay Tipp'e uğradım. Çok geçmeden, Sara, Surinder ve ben, 36 numaranın önündeki kaldırımda dikiliyorduk.

“Şimdi,” dedim, arkadaşlarımdan güç alarak. “Haydi başlıyoruz.” Bahçe

kapısını açıp omuz boyu otların arasına daldım.

“Haklıymışsın. Burası ormandan farksız,” diye söylendi Surinder. Benden ayrılmamaya dikkat ediyordu.

“Bacağıma bir şey süründü,” diye ciyakladı Sara.

“Tiger’dır,” dedim. Evi görene dek tek sıra halinde yürüdük.

“Vay,” dedi Sara. “Gerçekten de eski bir tapınak gibiymiş.”

“Lahitin üzerindeki tuhaf yazıyı görüyorum,” diye mırıldandı Surinder. Biraz eğilip resimlere göz attı.

“Ama Dr. Sphinx yok ortada,” dedim. “Acaba nerede?”

Tiger sanki söylediklerimi anlamış gibi bana göz kırparak evin kapısına doğru ilerledi.

Duraksadım. “Ne yapsak?”

“E burada ÇALIN VE GİRİN diyor,” dedi Sara.

Kornayı sıktım. DÜÜT!

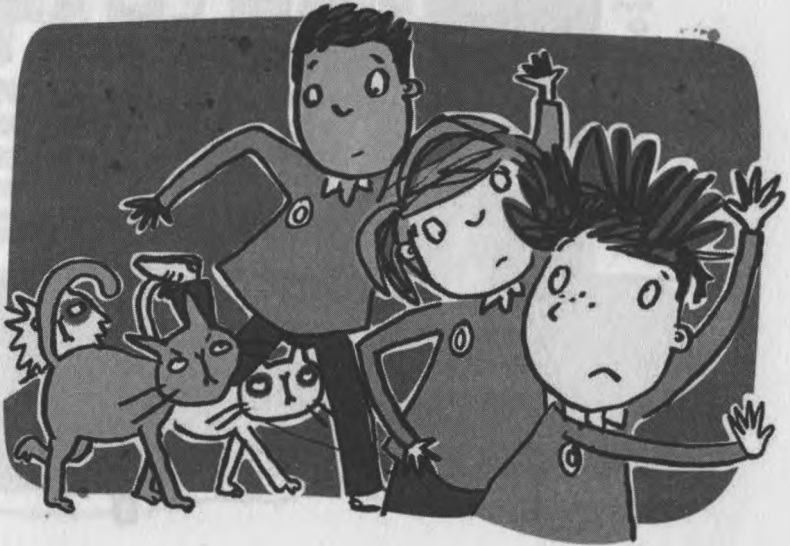
Bu ani sesi duyan İnka, Diyojen ve arkadaşları ortaya çıktılar. Diyojen üstümüze yürüyerek, turuncu sırtını kabartıp tısladı.

“İçeri girsek iyi olacak galiba,” dedim.

Eve girdüğümüzde kendimizi karanlık ve dar bir koridorda bulduk. Duvarları soğuk ve pürüzlüydü.

“Çok korkunç,” diye fısıldadı Sara.

“Ama heyecanlı,” dedi Surinder.

Ben bir şey söylemedim. Dr. Sphinx neredeydi ki? Belki de geri dönmeliydik. Ama kediler, özellikle de öfkeli Diyojen hemen arkamızdaydı.

Tam o sırada koridor, geniş bir odaya açıldı. Dar pencerelerden içeri süzülen güneş ışığında, duvarlarda garip hiyeroglifler belirdi. Masaların üzeri kimisinin kapağı hayvan kafası şeklinde

olan kırık küplerle, yerlerse taş parçalarıyla doluydu. Her yer tozla kaplıydı. Toz ve pati izleriyle.

“Burası hiç ev gibi değil,” dedim. “Mobilya bile yok neredeyse. Varsa yoksa... çöp.”

“Eski nesnelere demek istiyorsun herhalde,” dedi tanıdık bir ses. Uzaktaki duvarın içine gizlenmiş bir kapıdan Dr. Sphinx çıktı.

“Ah, şey, merhaba,” dedim. “Özür dileriz, yani... Kاپıyı çaldık, daha doğrusu kornayı çaldık...”

“Hoşgeldiniz.” Dr. Sphinx eğilip hâlâ tıslamakta olan Diyojen’i kucağına aldı.

“Uslu dur,” dedi kediye. “Bu çocuklar sana bir şey yapmaz. Jonny’nin arkadaşı onlar.”

“Sara ve Surinder,” dedim.

“Ben eski şeylere çok meraklıyım,” dedi Sara.

“Ben de bugüne kadar hiç mumya görmedim,” dedi Surinder.

Dr. Sphinx “O zaman hazır olun,” deyip gülümseyerek bizi karanlık bir köşedeki uzun dolaba doğru götürdü. Gömleğinin cebini yoklayıp büyük bir anahtar çıkardıktan sonra dolabın kapağını açtı. Kapak gıcırtyla açıldı. Üçümüz de heyecandan titriyorduk.

Dolabın içinde uzun bir camekân vardı. İçine göz atmak için eğildik. Karşımızda gözlerini bize dikmiş, bandajlara sarılı bir Mısır mumyası duruyordu.

Beşinci Bölüm

“Bu, Fred,” dedi Dr. Sphinx gülümseyerek.

“Mumyanın adı Fred mi?” diye bağırdık.

“Bu da benim ufak şakam,” diyerek gülümsedi Dr. Sphinx. “Mısırlı ismine dair bir kayıt bulamadım. Kazılmasına yardım ettiğim küçük bir mezardaydı. Ne yazık ki pek iyi durumda değildi. Kimse de istemedi onu. Onun için ben de alıp eve getirdim.”

“Hepsini alabildiniz mi?” diye sordu Sara.

Hepsini mi? Ne demek istiyordu?

“Bağırsaklarını mı kastediyorsun?” dedi Dr. Sphinx. “Hayır. Mezar soyguncuları pek çok şeyi yok etmişti. Ama karaciğeriyle akciğerleri hâlâ bir yerlerde bir küpün içinde duruyor olabilir. Kim bilir?”

Karaciğer mi? Akciğerler mi? Etraftaki eski küplere baktım.

“Merak etme. Bunların içi boş,” diyerek gülümsedi Dr. Sphinx. “Tıpkı Fred’in kafasının içi gibi.”

“Beyni, burundan bir kanca sokarak parçalıyorlar,” diyerek başını salladı Sara. “Sonra kafatasının içini yıkıyorlar. Ben hepsini okudum bunların.”

Size söylemişim. Sara tarihe meraklıdır.

Surinder daha çok kedilerle ilgilenmişti. Diyohen hariç, kediler artık kıllarını kıpırdatmaksızın oturuyorlardı. Diyohen, Dr. Sphinx'in kollarından kaçmış, ortalıkta volta atıyordu.

“Neden bu kadar çok kediniz var?” diye sordu Surinder. “Bir de Diyo... şu turuncu olan neden bu kadar huzursuz?”

“Eski Mısır'da kediler tanrı kabul edilirdi; onun için çok önemliler. Ben de kedi seviyorum zaten. Ama benim Diyohen dediğim kedi buraya daha yeni geldi. Birisi onu bahçemdeki uzun otların arasına atmış. Herhalde istemediler onu, ne bileyim. Çok korkmuş ve üzgündü. Bazı sorunları var. Aslına bakarsanız artık hepsinin bir sorunu var. Hesapta olmayan bir Mısır seyahati çıktı. Yeni bir mezar bulmuşlar. Yardımına ihtiyaçları var...”

Kediler, sanki konuşulanları anlamış gibi Dr. Sphinx'in etrafında daire oldular. Dr. Sphinx onların kulaklarını gıdıklamak için

eğildi. Kediler sonra bizim yanımıza gelip kendilerini sevdirdiler. Inka elimi bile yaladı. Bir tek Diyojen uzak durup, aksi aksi volta atmaya devam etti.

Birden saati fark ettim. “Kusura bakmayın... Bizim artık gitmemiz gerekiyor Dr. Sphinx, yoksa okula geç kalacağız. Bize mumyanızı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.”

Dr. Sphinx “Yine gelin,” diyerek bize el salladı.

Bisikletlerimize atlarken, Sara ile Surinder’a “Okulda görüşürüz,” dedim.

Sonraki iki gün yağmurluydu. Çiselemek filan değil, bildiğiniz şakır şakır yağmur.

Sara ile Surinder gazete dağıtmaya gelmediler. Erken kalkmaktan hoşlanmamışlardı. Ama benim okula geç kalmamı engellemek için başka bir şey düşünmüşlerdi.

Yağmurun altında başımı eğip gazeteleri

ıslatmamaya uğraşarak pedal çeviriyordum. Hiç olmazsa benden daha kuruydular. Ensemden yağmur damlaları süzülüyor, yakamdan içeri giriyor, birbirleriyle yarışarak sırtımdan aşağı yuvarlanıyorlardı.

Gözlerimi silerek, bu işi yaptığım için deli olmalıyım, diye düşündüm.

Hiç olmazsa Dr. Sphinx'in kedileri yağmur kadar insafsız değildi. 36 numaraya vardığımda içlerinden bazılarını piramid biçimli kutuların altına sığınmış, bazılarınıysa lahitin içine saklanmış halde buldum. Gazeteyi yanlarına bırakırken, beni miyavlayarak selamladılar. Tabii Diyojen her zamanki gibi lahitin kenarına atlayıp tıslamakla yetindi.

“Şşş,” dedim ona. “Ben senin arkadaşınım, unuttun mu? Hem Dr. Sphinx Mısır’a gittiği zaman arkadaşına ihtiyacınız olacak. Siz kendi kendinize bakamazsınız ki.”

Gazete çantamı Bay Maini’ye bırakırken hâlâ bunu düşünüyordum. Dükkândan çıkarken pencerede gözüme bir şey takıldı. Aklıma parlak bir fikir gelmesini sağlayan bir şey... Bazen bir dâhi olduğumu düşünüyorum. Aklıma sık sık parlak fikirler geliyor. Ama o sırada bununla ilgili bir şey yapmaya zamanım yoktu.

Okula gidip, sırlıklam ceketimi asıp, sınıfın kapısından içeri Bayan Dodds’dan önce sızmayı zar zor başardım. Sara sayesinde... Bayan Dodds’u koridorda durdurmuş, Eski Mısır’la ilgili aklına geleni soruyordu.

Ben yerime otururken “Yarın geç kalırsan, bu sefer de ben durdururum,” diye fısıldadı Surinder. “Bütün ailemin Divali bayramı fotoğraflarını getirip göstereceğim. Yüzlerce fotoğraf var.”

Sara'nın sorduğu akıllıca sorular, Bayan Dodds'un moralini düzeltmişti. Ama morali kötü olan biri vardı: Bay McGregor. Futbol antrenmanında her zamankinden daha da aksiydi.

"Bugün beynini evde mi bıraktın, Jonny?" diye bağırdı. "Gözünü toptan ayırma."

Elimden geleni yaptım, ama kolay iş değildi. Saçlarımdan gözlerime yağmur suları damlıyor; sahada ayağım takılıp, kayıp duruyordu. Herkes aynı durumdaydı. Tam bir çamur banyosu yapmıştık. Sonunda maçı yarıda kesmek zorunda kaldık.

Biz üstümüzü başımızı temizlemek için içeri girerken, Bay McGregor “Cumartesi günü dua edin de rakip takım sizin kadar kötü oynasın,” diye söylendi. “Şu yağmur bir dursa...”

Durmadı. Bütün gece yağdı. Ertesi gün toplantıda, futbol antrenmanının iptal edildiği duyuruldu. Daha da kötüsü, Bay McGregor günün sonunda hava kadar fırtınalı bir suratla sınıfa geldi. “Okullar arası futbol finali iptal oldu,” dedi. “Ya da en azından bir hafta ertelendi.”

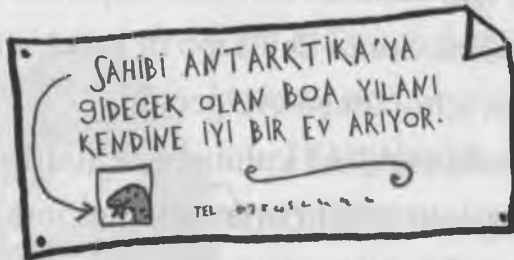
“Olamaz!” diye fısıldadım Surinder’e. “Demek ki bir hafta daha okula geç kalamayacağım.”

Derken bir anda parlak fikrimi hatırladım. Şimdilik futbol oynamak zorunda olmadığımı göre, hiç olmazsa bu fikirle ilgilenmeye zaman bulabilirdim.

Altıncı Bölüm

Bay Maini'nin dükkânında gözüme takılan şey, bir dizi ilan kartıydı. Kimileri çamaşır makinesi ve bebek arabası gibi satılık şeyleri haber veriyordu. Kimileri cam temizleme veya bahçıvanlık gibi hizmetleri duyuruyordu. Ama benim gözüme takılanın üzerinde şöyle yazıyordu:

Antarktika bir yılan için hafif serin olsa gerek, diye düşündüm. İşte fikrim o zaman

aklıma geldi. Belki Dr. Sphinx de seyahate giderken kedileri için iyi bir ev bulabilirdi.

Ertesi sabah gazetesini verirken ona bu fikrimden bahsettim.

“Bu harika bir fikir Jonny,” dedi. “Geçen sefer Mısır’a giderken kedileri bir bakımevine bırakmıştım, ama çok mutsuz olup yemeden içmeden kesilmişlerdi.”

“Gazete dağıttığım evlere sorarım. Belki birileri yardım eder. Babam da çok insan tanıyor, o da sorar.”

“Inka’nın özel bakıma ihtiyacı var,” dedi Dr. Sphinx. “Diyojen de kesin sorun olacak.”

“Inka için aklımda biri var,” diyerek gülümsedim. Sonra Bay Tipp’in gazetesini bırakmak için komşu eve geçtim.

Onu bahçesindeki kulübede, icatlarında kullandığı ıvır zıvırın ortasında buldum.

“Bu sabah erkencisin Jonny,” diyerek gülümsedi. “Bayan Dodds’la aran limoni galiba?”

“Evet, ama erkenci olmamın onunla bir ilgisi yok,” dedikten sonra, ona Dr. Sphinx’in kedi sorununu anlattım.

“Acaba,” dedim, “o seyahatleyken İnka’ya bakabilir misiniz? Eğer bacağıнын tekerleği çıkarsa siz takabilirsiniz.”

“Elbette,” dedi Bay Tipp. “İnka’yla biz eski arkadaşız.”

“Teşekkürler Bay Tipp,” diyerek gülümsedim. Kedilerden birini halletmiştim.

Bisikletime atlayıp 13 numaraya doğru pedal çevirdim.

Tam giderken Şaşı Kaptan kapısını açtı.

“Kargalardan önce uyanmışsın Jonny,” diyerek gülümsedi.

“Bayan Dodds’un yine tepesi mi attı?”

Herkes de Bayan Dodds'u biliyordu!

"Evet, ama erken gelmemin sebebi o değil," diyerek her şeyi baştan anlattım. "Tiger sizin en sevdiğiniz kedi, biliyorum," diye ekledim. "Acaba bir süre ona bakabilir misiniz?"

"Yaralı Jack'in uykusunu bölmediği sürece, olabilir," dedi Şaşı Kaptan. "Zaten Tiger çok geziyor."

"Harika," dedim. Fikrim işe yarayacaktı sanki.

Kedilerden ikisini de 19 numarada oturan akrobat Ursula Bend'in yanına yerleştirdim.

"Kedilerin hareketlerine bayılırım," diyerek gülümsedi. "Dr. Sphinx'in kedileri sık sık gelip beni egzersiz yaparken izliyorlar," dedikten sonra kendini kedi gibi tostoparlak etti.

21 numaradaki William Izzard da yardımcı olacağını söyledi. “O ufak kara kedi zaten çoğu zaman benim bahçemde,” diye itiraf etti.

Sonra 23 numaradaki Bay ve Bayan Woyka da kedilerden birine bakmaya söz verdiler.

“Ben müzik dinlerken dizime oturup bana eşlik eder,” dedi Bayan Woyka.

“Bay Woyka saatlerinden başını kaldırmıyor.”

Gazetelerin hepsini dağıtıp okula uçtum. Tam zamanında da yetiştim. Surinder koridorda Bayan Dodds’a Divali fotoğraflarının sonuncusunu gösteriyordu ki, göz kırparak yanından geçtim.

Bayan Dodds göz kırptığımı görerek şüphelendi.

“Umarım sırf futbol sahası sulara gömüldü diye okula geç kalabileceğini sanmıyordundur Jonny Smith,” dedi.

Gözlerimi koca koca açıp “Kesinlikle hayır,” diyerek aceleyle sınıfa girdim.

Sara’ya neler yaptığımı anlattım. “Ben de yardım etmek isterdim Jonny,” dedi, “ama erkek kardeşimin kedi tüyüne alerjisi var.”

“Benim de kız kardeşime alerjim var,” diyerek sırttı arkamdaki sıraya oturan Surinder. “Ama anneme kedilerden birine bakabilir miyiz diye sorarım.”

Okuldan sonra ben de anneme sordum, ama şiddetle karşı çıktı. “Brütüs kedilere alışık, ama yeni bir kedi Noggin’in de Japon balığının da keyfini kaçıır.”

Haklıydı, ama biraz hayal kırıklığına uğramıştım. Ta ki anneannem

çaya gelene kadar. “Ben bir tanesini alırım,” dedi anneannem.

“Kediler insana can yoldaşdır. Hem de köpek gibi gezdirmek

gerekmez.”

Sonra babam, huzurevinde çalışan arkadaşıyla konuşacağını söyledi. “Yaşlılar, ziyaretçilerin evcil hayvan getirmesine çok seviniyormuş. Herhalde bir süre kedi bakmak da hoşlarına gider.”

Kediler için ev aradığımı duyurduğum ilanları dükkânına asmak istediğim Bay Maini bile kedilerden birini almayı teklif etti.

“Gece fare sesi gibi bir şeyler duydum,” dedi. “Bu ara bir kedi işime yarayabilir.”

İşler umduğumdan daha iyi gidiyordu, ancak elimde hâlâ evsiz iki kedi vardı. Annem, kardeşimin oyun grubundan bir hanımı da kedilerden birine bakmaya ikna edince geriye bir tek Diyojen kaldı. Bakalım ona kim bakacaktı?

Ertesi gün Bayan Dodds'tan hemen önce sınıfa girerken aklıma bir fikir geldi.

“Siz kedi sevmezsiniz herhalde, değil mi Bayan Dodds?”

“İğrenç, kokulu yaratıklar,” diyerek burnunu çekti Bayan Dodds.

Tahmin etmeliydim. Kedi seven bir kişi daha bulmalıydım.

Yedinci Bölüm

Ertesi gün cumartesiydi. Normalde okullar arası futbol finalinin olacağı gün. Ama rakipleri savuşturmak yerine, köpeğimizi dolaştırıp su birikintilerini savuşturuyordum. Sorunlu bir kediye bakmayı kabul edecek birini bulmak için de beynimi çatlatıyordum.

“Onları anlayan birisi olmalı,” dedim Brütüs’e. “Diyojen kesinlikle zor bir kedi.”

“Kendi kendine mi konuşuyorsun, delikanlı?” dedi arkamdan tanıdık bir ses.

Arkama döndüm. Bay McGregor, koşu kıyafetiyle karşımda duruyordu.

“Şey, Brütüs’e geçici bir eve ihtiyacı olan sorunlu bir kediden bahsediyordum da,” dedim.

“Öyle mi?”
Yavaşlayarak
yanımdan
yürümeye
başladı.

“Kimmiş o kedi?”

Ona her şeyi anlattım.

Bay McGregor düşünceli görünüyordu. “Sana belki yardım edebilirim. Kedileri severim, ama Diyojen beni sevmeyebilir. Onunla tanışmam lazım.”

“Zamanınız varsa Tuhaf Sokak’a gidip Dr. Sphinx ve Diyojen’le hemen tanıştıtabilirim sizi,” dedim

“Olur,” dedi Bay McGregor. “Koşuma sonra devam ederim.”

Brütüs’ün önüne geçti. “Hadi bakalım, oğlum. Kaldır şu patileri.”

Bay McGregor dalağımızı çatlatacak bir hızla yola koyuldu. 36 numaraya ulaştığımızda soluk soluğaydım.

“Önümüzdeki hafta için iyi antrenman oldu,” diyerek bir kahkaha attı.

Soluğumu bırakıp bahçe kapısını açarak, omzuma gelen otların arasına daldım.

“Buradan.”

Çok ilerlememiştik ki, Tiger belirdi. Ama Brütüs’ü görür görmez arkasını döndüğü gibi uzaklaştı. Bizse eve doğru ilerlemeye devam ettik.

Her zamanki gibi kedilerin çoğu lahitin içine sığınmıştı, ama Diyojen ortalıkta yoktu.

“Belki de içeride Dr. Sphinx’in yanındadır,” diyerek kornayı çaldım.

Dr. Sphinx kapıyı açtı.

“Merhaba Dr. Sphinx,” dedim. “Bu benim futbol antrenörüm Bay McGregor. Siz yokken belki Diyojen’e bakacak.”

“Ama benden hoşlanırsa,” dedi Bay McGregor.

“Elbette. İçeri gelin de tanışın,” dedi Dr. Sphinx.

Bizi ince-uzun koridordan geçirerek çöple –pardon, eski nesnelere– dolu odaya soktu. Oda loş olduğu için başta Diyojen’i göremedim. Derken büyük küplerden birinin arkasında bir kulak kıpırdaması, bir yeşil göz parlaması gördüm. Gözler bir kez kırıldıktan sonra... ÇİYUVV... turuncu bir şerit, havada uçarak kendini Bay McGregor’ın göğsüne attı.

Dengesini kaybeden Bay McGregor, Diyojen’e sıkı sıkı yapıştı.

Dr. Sphinx nefesini tutarak, “Ooo, kusura bakmayın,” dedi ve Diyojen’i Bay McGregor’ın göğsünden sökmek için koştı.

Ama buna gerek kalmadı. Bay McGregor hiç kızmamıştı. Dahası, ağzı kulaklarındaydı. Diyojen de kızmamıştı. Patlayacak gibi torluyordu.

“Bu Diyojen değil ki,” diyerek güldü Bay McGregor. “Bu Donald. Sizin değil, benim kedim bu!”

Ne?

“Bir gün Donald’ı veterinerlere götürüyordum,” diye anlatmaya başladı Bay McGregor. “Otopark biletini hallederken, sepetini yere bırakmıştım. O sırada oradan motosikletli gençler geçiyordu. Onu sepetiyle kaptıkları gibi götürdüler. Arabaya atlayıp peşlerine düştüm, ama yolun sonunda gözden kaybettim. O günden beri onu arıyordum.” Kedinin turuncu başını okşadı.

“Sizin olduğu belli,” diyerek gülümsedi Dr. Sphinx. “Onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim.”

“Ben de onu eve geri götürünce çok mutlu olacağım,” dedi Bay McGregor.

“Bütün kedilerime sıcak yuvalar bulundu. Jonny sayesinde,” dedi Dr. Sphinx.

Bay McGregor bana gülümseyerek “Bu delikanlı fena değildir,” dedikten sonra, Donald’ı kolunun altına atıp ıslık çalarak uzaklaştı.

Tam Brütüs'le oradan ayrılacaktım ki, Dr. Sphinx bana kalmamı söyledi.

“Sana vereceğim bir şey var Jonny,” dedi. “Kedilerime ev bulduğun için sana teşekkür etmek istiyorum.” Bana ufak, tuhaf biçimli bir çömlek parçası verdi. Üzerine mavi bir böcek boyanmıştı. “Bu bir Eski Mısır nazarlığı. Cebine koy, sana uğur getirsin.”

“Teşekkür ederim,” dedim. “Belki sabahları okula yetişmeme yardımcı olur.”

Ama öyle olmadı. Pazartesi günü 57 numaradaki Bayan King, Bay Maini'ye sipariş edeceği dergilerin listesini almaya gidip beni ağaç ettiği için yine geç kaldım.

“Geç kalmak konusunda defalarca uyarıldın, Jonny Smith. Git, Bay McGregor'a futbol antrenmanından men edildiğini söyle,” dedi Bayan Dodds.

Olamaz, diye düşündüm. İşte takımdaki yerimden de finalden de olmuşum.

Derin bir nefes alarak jimnastik salonuna gittim. Bay McGregor çok kızacaktı.

Ama kızmadı. “Bu işi bana bırak, delikanlı,” dedi. “Ben Bayan Dodds'a iki çift laf ederim.”

Etti de. Tam olarak ne dediğini bilmiyorum, ama sanırım hâlâ Donald'a kavuştuğu için çok mutluydu, çünkü sonunda futbol antrenmanına gitmeme izin çıktı. Ama teneffüste ceza olarak ödev yapacaktım.

“Uğur buraya kadarmış,” diye söylendim Sara ile Surinder’a. “Hiç işe yaramıyor.” Onu cebimden çıkarıp sıranın üzerine koydum.

Onu eline alan Sara “Bu bir bokböceği nazarlığı,” dedi. “Eski Mısırlılar hep üstlerinde taşırlarmış. Ben bayılırim böyle şeylere. Sen istemiyorsan, bana sat bunu.”

“Olur,” diyerek sırtıttım. “Bisiklet almak için para biriktiriyorum ya.”

Sara okuldan sonra bize gelip parayı getirdi. Ben de parayı bisiklet paralarımı biriktirdiğim metal kutuya koydum.

Kutuyu tam kokuşmuş çoraplarımın altındaki gizli yere itiyordum ki, bir şey fark ettim. Dr. Sphinx haklıydı. O âna kadar fark etmemiştim. Eski Mısır nazarlığı bana gerçekten de uğur getirmişti.

Bisiklet fonum giderek büyüyordu ve yakında gözüme kestirdiğim yeni bisikleti alabilecektim. Tabii gazete dağıtma işimden kovulmama yol açacak tuhaf bir şey olmazsa. Ama Tuhaf Sokak'ta bu olasılık ne kadardı ki?

